

Sygn. akt II Ka 17/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2014r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu – Wydział II Karny w składzie :

Przewodniczący : SSO Maria Żelichowska-Błazowska

Sędziowie: SSO Bogdan Kijak (spr.)

SSO Arkadiusz Penar

Protokolant: st.sekr.sądowy Maria Olszowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Bronisława Gruszki

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2014r.

sprawy W. S.

oskarżonego o przestępstwa z art.279§1 kk i art.278§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Targu

z dnia 8 listopada 2013r. sygn. akt II K 172/13

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że ;

1. rozwiązuje karę łączną z pkt. III wyroku,
2. przypisany oskarżonemu w pkt. I wyroku czyn kwalifikuje jako wypadek mniejszej wagi z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk i na mocy art. 283 kk wymierza oskarżonemu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
3. na mocy art.85 kk i art. 86 § 1 kk wymierza oskarżonemu W. S. karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 17/14

UZASADNIENIE

W. S. oskarżony był o to, że:

1. w okresie pomiędzy 24 grudnia 2012 r. a 26 grudnia 2012 r. w N. dokonał włamania poprzez wyłamanie zamka w lewych drzwiach przednich pojazdu m-ki V. (...) nr rej. (...), skąd zabrał celem przywłaszczenia nawigację m-ki L. o wartości 260 zł na szkodę W. M.,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk;

2. w dniu 25 grudnia 2012 r. w (...) Szpitalu (...) w N. zabrał celem przywłaszczenia telewizor (...) m-ki F. o wartości 500 zł na szkodę A. C.,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 8.11.2013 r., sygn. II K 172/13 Sąd Rejonowy w Nowym Targu uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i wymierzył mu kary:

- za czyn 1 – 1 roku pozbawienia wolności;
- za czyn 2 – 8 miesięcy pozbawienia wolności;
- karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy na mocy art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę 260 zł na rzecz W. M. i 500 zł na rzecz A. C..

Sąd Rejonowy zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją oskarżony. W apelacji tej nie powołując podstaw odwoławczych ani też nie precyzując zarzutów podniósł, iż nie popełnił żadnego z zarzucanych mu przestępstw. Przyznał, że w dniu 25 grudnia 2012 r. był w szpitalu, ale w celu odwiedzin, a nie w celu uzyskania pieniędzy. Telewizor zabrała ze szpitala A. K.. Później telewizor ten chciał oddać do szpitala. Przyznał, że zabrał z samochodu nawigację, ale samochód ten był otwarty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna o ile kwestionuje poczynione ustalenia faktyczne. Doprowadziła natomiast do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 1, złagodzenia kary za ten czyn oraz w konsekwencji złagodzenia kary łącznej. Sąd Rejonowy po poprawnie przeprowadzonym postępowaniu, w pisemnym uzasadnieniu wyroku ustosunkował się do całości materiału dowodowego zebranego w sprawie, a następnie w sposób rzeczowy i przekonujący podał, na jakich dowodach oparł ustalenia faktyczne i dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym. Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy nie narusza zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a w związku z tym mieści się w granicach prawa do swobodnej ich oceny, określonego w art. 7 kpk. Apelacje nie przytacza takich argumentów, które dawałyby podstawę do podważenia w tym zakresie stanowiska Sądu Rejonowego. Sąd Okręgowy uznał natomiast, iż przypisane oskarżonemu włamanie należy zakwalifikować jako wypadek mniejszej wagi, co zdecydowało o modyfikacji kar.

W pierwszym rzędzie podkreślić należy, iż oczywista bezzasadność zarzutów apelacji wynika z tego, że w toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do popełnienia obydwu zarzucanych mu czynów – utrzymując jedynie, iż drzwi w samochodzie były otwarte. Uwzględniając wiek oskarżonego, jego doświadczenia z organami ścigania i wymiarem sprawiedliwości wykluczyć należy, by to przyznanie się było nieprzemyślane, nie odpowiadało rzeczywistemu przebiegowi zdarzeń, czy też miało na celu – w przypadku kradzieży telewizora, ochronę A. K. przed zarzutem. Okoliczności te prowadzą do jednoznacznego wniosku, że gdyby oskarżony istotnie nie popełnił przypisanych mu czynów, nie miałby racjonalnego powodu, by przyznać się do ich popełnienia.

W odniesieniu do włamania do samochodu na winę oskarżonego wskazują też zeznania pokrzywdzonego. Nie wiedział on o tym, że skradziono mu nawigację, dlatego też nie miał żadnego powodu, by utrzymywać, że samochód pozostawił zamknięty. Oczywisty powód miał zaś oskarżony, bowiem doskonale wiedział, że zwykła kradzież jest zagrożona łagodniejszymi karami niż kradzież z włamaniem. Zauważyć też trzeba, że poza nawigacją nic innego z samochodu nie zostało skradzione, co z kolei pozwala wykluczyć, by inna osoba niż oskarżony dokonała włamania do samochodu, a on tylko wykorzystał to, że drzwi samochodu nie były zamknięte.

W przypadku kradzieży telewizora oprócz przyznania się oskarżonego do winy w postępowaniu przygotowawczym, na to, że on dopuścił się kradzieży wskazują słusznie uznane za wiarygodne zeznania świadka A. K.. Nie było powodu do odmówienia wiary jej zeznaniom, gdyż były one obiektywne. O takim ich charakterze świadczy przede wszystkim fakt, przyznania przez nią, iż ona pomagała wynieść telewizor, co jest okolicznością, która mogłaby ją obciążyć. Zauważyć też należy, iż wyjaśnienia oskarżonego, w których nie przyznał się do winy są nielogiczne i nieprzekonujące. Z jednej strony bowiem nie chciał brać udziału w kradzieży, a z drugiej strony nie zrobił nic, aby uniemożliwić lub choćby utrudnić A. K. wyniesienie telewizora ze szpitala. Stwierdzić wreszcie należy, iż wersja prezentowana przez oskarżonego przed sądem oraz powtórzona w apelacji, nawet w przypadku uznania jej za wiarygodną nie zwolniłaby go od odpowiedzialności karnej, gdyż jego postąpienie ze skradzionym telewizorem (przekazanie taksówkarzowi) w zależności od dodatkowych ustaleń mogłoby być zakwalifikowane jako paserstwo umyślne lub przywłaszczenie.

Z wszystkich powyższych względów Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji.

Sąd Okręgowy złagodził kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 1 wyroku, uznając iż stanowi on wypadek mniejszej wagi z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk. Oskarżony działał w sposób nagły, nie planował popełnienia przestępstwa. Sposób działania był prymitywny (mechaniczne uszkodzenie zamka), a osiągnięta korzyść niewielka. Okoliczności te uzasadniają zakwalifikowanie przypisanego oskarżonemu włamania jako wypadku mniejszej wagi.

Kierując się powyższymi względami Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że rozwiązał orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności. Kwalifikując czyn przypisany oskarżonemu w pkt 1 zaskarżonego wyroku jako wypadek mniejszej wagi z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk, na mocy art. 283 kk wymierzył oskarżonemu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzając tę karę Sąd Rejonowy miał na względzie osiągnięcie niewielkiej korzyści z popełnienia przestępstwa, częściowe przyznanie się do winy, a z drugiej strony wcześniejszą karalność oskarżonego i popełnienie przestępstwa w czasie bezprawnego pobytu poza zakładem karnym. Sąd Okręgowy orzekł oskarżonemu karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności, tj. przy zastosowaniu w pełni zasady absorpcji. Za jej zastosowaniem przemawiają bowiem: podobieństwo przestępstw oraz popełnienie ich w bardzo krótkim odstępie czasowym.

Poza powyższymi zmianami Sąd Okręgowy orzekając na zasadzie art. 437 § 1 i 2 kpk w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy oraz na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze – z tych samych przyczyn, z jakich uczynił to Sąd Rejonowy.